అజ్ఞాత శిశువు

వేలూరి సహజానందం

(1952 , మార్చి , ఆంధ్రజ్యోతి మాసపత్రిక నుంచి)

"ఏమే అలా ఉన్నావ్?" అని అడిగాడు.

"................... "

"నిన్నే.. ఏమిటంత నీరసంగా ఉన్నావ్? "

"కొంచెం బద్ధకంగావుంది." ఆమె ఎంత ప్రయత్నించి, వారించినా, కొంటెగా చిఱునవ్వు ఆ ఎర్రని పెదవుల్లోంచి దూసుకుపోయింది.

"ఏం .... మళ్లీ మాట్లాడటం మానేశారేం?" అని అడిగింది.

"ఉహ్!"

"మీకోరిక .... తీరేట్టే వుందిలేండి."

"ఆ .... పదేళ్లనుంచి తీరుతోంది ..... ఇక తీరుతుంది" అన్నా డతను.

ఆమె చిన్నపుచ్చుకుంది. అతనది గమనించి, "సరసము విరసము కొఱకే" అన్నారు నీలాంటి వాళ్లను చూసే .... అప్పుడే కోపంతో మందార పువ్వయావు" అని ఆమె బుగ్గపై చిటిక వేశాడు.

ఇదివరకటికన్న అతను యిప్పుడు భార్యపై చాలా ప్రేమ చూపిస్తున్నాడు. అతని అప్పగారు చూడటానికి వచ్చి, విస్తుపోయింది. "ఓరి .... వీడిగారాబం ..... ఎంత ...."

. 'పదిరోజులపాటు ఉండాలనుకొని వచ్చిన సోదరి కాస్తా మూడోరోజునే మూటకట్టింది. పొద్దున్న పక్కలెత్తేదీ తమ్ముడే. సాయంకాలం పక్కలువేసేదీ తమ్ముడే.

దొరక్క, దొరక్క దీపాలులేని ఇల్లు దొరకటం .... తమ్ముడు .... శుభ్రంగా బి. ఏ. ప్యాసయిన తమ్ముడు దీపపుబుడ్లలో కిరసనాయిలుపొయ్యటం .... సరిపోయింది. తను ఉండబట్టికాని, లేకపోతే శెలవు పెట్టి వీడు విస్తళ్లుకూడా ఎత్తును.

“ ఒరే ..... కంచంలో తప్పు చెయ్యికడుక్కొని ఎరగనివాడివి .... ఒక్కమాటుగా చక్కని పంట బ్రాహ్మ డివయి ఊరుకున్నావ్? ”అని తమ్ముడిని హేళన చేసింది.

తమ్ముడు నవ్వి ఊరుకున్నాడు,

“ఆ ఆఫీసులో వీడికి పనేం సాగుతోందో మరి ....” అంది స్వగృహానికి వెళ్లిన భర్తతో.

“అవునులే .... నీకిప్పుడు గుర్తెందుకుంటుందీ? నలుగురు ఆడపిల్లలను, ఇద్దరు మగపిల్లలని కన్నాక .....” అన్నాడు నీళ్ళు నములుతూ భర్త.

"ఓహో! సరే .... అవును లేండి ....పాపం, ... ఎంత ఇదిగా వుండేవారు ....అందుకే గావును .... మీరు నీళ్లుపోసుకొనేప్పుడు .... చిన్నపిల్ల లిద్దరకూ కూడా పొయ్యమంటే, మాటైనా మాట్లాడకుండా కాగెడునీళ్లు పోసుకొనివచ్చి, కుర్చీలో పత్రిక జపంచేయటం ....” అని ఆమె తన అక్కసు వెళ్లబోసుకుంది.

అతనేమీ మాట్లాడలేదు.

ఆమె. మళ్ళీ అందుకుంది.

"మా తమ్ముడు కూడా అడిగాడు. ‘ ఏమిటి అక్కా ఇంత చిక్కావు' అని .... వీళ్ళను సాకలేక నాపని అవుతోంది .... కాస్త.... మీరు "

“మీతమ్ముడు అలా గారాబంగా చూస్తున్నాడనేగా, ఇప్పుడు ఈసడించావు. ” ఆమె నాలిక కొరుక్కుంది.

అత్తగారూ, మావగారూ వేంచేశారు. సావిత్రికి తల్లిదండ్రులను చూడటానికి కూడా సిగ్గు వేసింది. ఏదో, ఆ పదేళ్లే బాగా ఉంది. ఇప్పుడేమిటో, ఇదిగావుంది. తల్లి వచ్చిన మర్నాడే కొబ్బరికాయలు కొట్టించి, కొడుకు పుట్టాలని దీవించింది. సత్యనారాయణకూ సిగ్గుగానేవుంది. నలుగురిలో తిరగడానికి లోలోపల చాలా ఉత్సాహంగానే వున్నా, బైటవాళ్లు వ్యంగ్యంగా అనే మాటల, కొంటెగా చూసే చూపులు అతన్ని కించపరుస్తున్నయ్. నలభయ్ ఏళ్లు వస్తున్న తనకు ఇప్పుడు ....ఏమైతేం!

మొదట్లో కొద్దిరోజులపాటు భార్యాభర్తలు బిడియపడ్డారు. కానీ, తర్వాత సరిపుచ్చుకున్నారు. .

చూస్తూవుండగానే ఆరోనెల వచ్చేసింది. సత్యనారాయణ మెల్లగా అన్నాడు. “మా అక్కయ్యను రమ్మని వ్రాయనా?"

"ఇప్పటినుంచే ఎందుకండీ? పైగా కిందటిసారే ఆవిడకు మీ ధోరణి నచ్చలేదు.” అంది.

“కాస్త .... సాయంగా వుంటుందిగా!”

. "ఏం వద్దు లేండి .... మీరు వంట చేయటం, నీళ్లు కాగబెట్టటం .... బట్టలు పిడిచి ఆ రేయటం .... ఇవన్నీ చూస్తే, నామీద రుసరుసలాడుతుంది. మీ అక్కయ్య. ఇప్పుడు నేనేమైనా బరువులెత్తుతున్నా కనకనా!" అంది సావిత్రి.

సావిత్రి తల్లివచ్చి, పురుటికి పంపమని అల్లుడినడిగింది. సావిత్రి వెళ్తానని ఊగింది. కానీ, సత్యనారాయణ బోధించాడు.

"' అది .... పల్లెటూరు .... కుగ్రామం "

" అయితే .... "

" ఇది .... బస్తీ .... "

" అయితే .... "

" అయితే ఏమిటి? అక్కడ డాక్టర్లా? మంత్రసానులా? "

ఆమె పెద్దగా నవ్వింది.

అతను చికాకుపడ్డాడు.

" ఏమిటండీ! "

ఏమిటేమిటి .... తొలి కాన్పు .... కాస్త డాక్టర్లువున్న చోట ...."

"మా ఊళ్ళో వాళ్లంతా సుఖంగా కన...."

అతనింక మాట్లాడలేదు. కానీ క్రమేపీ ఆమె. ముఖంలోని ఆ చపలదరహాసం పోయి, గంభీరత వ్యాపించింది. కళ్లలో ఆలోచన ప్రతిబింబిస్తోంది. శరీరమంతా ఒక్కసారి పాలిపోయినట్టయింది.

"నే ..... వెళ్లను .... వెళ్లను" అంది అస్పష్టస్వరంతో.

సత్యనారాయణ తన ప్రబోధం యొక్క ఫలితం గమనించి, "ఛా .... ఏమిటా భయం .... భేష్ .... దగ్గర, కలసివుంటాం గదా అని అన్నాను .... పోనీ .... పెద్దది ఆమె వచ్చి, అడుగుతోంది. వెళ్లు" అన్నాడు.

ఇంక అతనెంత బతిమాలినా, బామాలినా ఆమె సుతరామూ వినలేదు.

" అల్లుడ్డు తీసుకో వెళ్లమంటుంటే, నువ్వు రానంటా వేమిటే?" అంది తల్లి.

" నేను ..... రాను .... రాను ...... ముమ్మాటికీ రాను .... వీలుంటే నువ్వే ఇక్కడికరా .... అనాటికి" అంది కూతురు.

" వీలుంట మేమిటే? అక్కడ ఒక్క కణం ఉంటానుటే? ఏమిటి నీ అస్తావిస్తం ......సరే.... వారం వారం వ్రాస్తూవుండు. ఎనిమిదో నెల రాగానే వస్తాను. "

తల్లి వెళ్లిపోయింది. ★★★★★★★★★★★★★★★

నిద్రలోంచి ఉలిక్కి పడి లేచింది .... దీపం పెద్దది చేయబోగా, అదికాస్తా కిందపడి భగ్గుమంది. ఈ చప్పుడుకు అతనూ లేచాడు ....

“ఏమిటే ...."

“ఏంలేదు.”

“మరలా కంగారుగా చూస్తున్నావేమిటి?"

“ఏంలేదు పొద్దున' బిచ్చకత్తె ఒకత్తె .... ”

సందులోంచి గొంతుచించుకుంటూ " ఏడ్పు వినబడుతోంది.

ఆమె కళవళపడ్డది.

అతను ఆమెపక్కనే కూర్చున్నాడు.

'బిచ్చకత్తె .... బాలింతరాలు ..... రెండు రోజుల పసిగుడ్డు ....”

“పసిగుడ్డు ....”

“గుడ్డి .... పసిగుడ్డు ...."

ఆమె ఇంక మాట్లాడలేదు. ముచ్చెమటలుపోసింది.

. అతనెంతో ధైర్యంచెప్పాడు.

“ఛా ..... అవన్నీ మనస్సుకు పట్టించుకోకూడదు. అసలింక తలుపులు తీసి, ఎవరికీ ముష్టివేయకు.”

“ఛా .... ఆమాట .... అనద్దు ..... మా తాతయ్య పక్షవాతంలో పడిపోయికూడా, "అమ్మా .... మాధాకబళం” అని వినబడగానే,“ అమ్మాయి .... ” అని పిలిచేవాడు.”

“మరి వాళ్లనుచూసి భయపడిపోతుంటివి ....”

అమె జవాబు చెప్పలేదు. ఆ తెల్లవార్లూ ఉభయులూ మేల్కొనే వున్నారు.

తెల్లవార్లూ సందులోంచి ఏడ్పు ఒక్కొక్కసారి పెద్దగా, ఒక్కొక్కసారి తగ్గుగా వినబడుతూనేవుంది.

నాలుగురోజులయాక ఆ పచ్చి బాలింతరాలు మళ్లీ గడపముందుకు వచ్చింది.

'ఇది .... నాలుగో కాన్పమ్మా .... పోనీ .... గుడ్డివాడే అయినా జీవిస్తాడనుకుంటే ....వాడుకూడా ..... మట్టిలో కలిసిపోయాడు.'

అడగకపోయినా, ఆ కళ్లుగుంటలుపడ్డ తల్లి తన గర్భశోకాన్ని విన్పించింది.

ఈసారి సావిత్రి భయపడలేదు. కానీ స్థాణువులా నుంచుంది .... భిక్షుకలోకం యొక్క ఆకలి చక్రాలు కదిలినయ్ ..... పొట్ట పెరిగిన పిల్లలు .... పుడకల్లా కాళ్లు .....వళ్లంతా కురుపులతో వున్న వాళ్లు ..... మూగవాళ్ళు ..... దారిద్ర్యం,

దుఃఖం వేరు ..... కానీ ఈ భయంకర, వికృతసంతానాన్ని కడుపులో పెట్టుకొని, ఆకలి కార్చిచ్చుల మధ్య పెంచుకుంటున్న ఈ దీనమాతల భగ్న హృదయాల్లో ఏ దీపం వెలుగుతోంది? సంస్కారహీనులు, సంపదహీనులు. తమ వంటిమీదకు గుడ్డ అక్కర్లేదు. మంచి గుడ్డ ఇవ్వు .... అదిచింపి, పంచుకుంటారు. పారేసిన మెతుకులు చాలు .... కాని సాక్షాత్తు భగవంతుడే తమ కడుపున పుట్టినట్టు, ఎంత మమతతో బంధించుకుంటారు?

సావిత్రి బిచ్చగాళ్లను చూడటం ఇది మొదటిసారికాదు. ఈ పెద్ద, బరువైన పుస్తకం గడపలముందు పేజీలు తెఱుచుకొన్నదివ్వాళే కాదు. కాని సావిత్రికిదివఱకెప్పుడూ ఇందులోని కన్నీటి వాక్యాలు ఇంతస్పష్టంగా కనుపించలేదు. ప్రతి అక్షరంలోనూ ఏదో దీపం వెలుగుతున్నట్టుంది. ఈ సప్తసముద్రాలను మించిన ఈ ఆకలి ఘోషలో, ఏదో స్పష్టాస్పష్టంగా...... హృదయాన్ని కలచి వైస్తున్న, విషాద మధుర రాగం-వినబడుతోంది. ఈ ఆకలి, ఈ చినుగు, దుమ్ముగుడ్డలు, ఈ మడ్డీ, ఇవి తనకు పరాయివే అయినా, ఆ మధుర రాగం, ఆ వినిర్మలదీపం .... ఇవి తనలోనూ ప్రతిధ్వనిస్తున్నయ్. ప్రకాశిస్తున్నయ్ ....అక్కడ .... ఆపై ఉత్తుంగ తరంగాల కింద, లో, లోన అగాధంలో .... అక్కడ .... తసకూ, వాళ్లకూ మధ్య ఎడం లేదు ..

ఇదివఱకల్లా కేవలం పైశాచిక వికృతికారాలతో విసిగి, వేధించి వెళ్లే ఆ ముష్టి కళేబరాల్లో ఇప్పుడేదో జ్యోతి భగ్గున వెలిగి, ఇన్నాళ్లు తనకగబడని ఏదో మాధుర్యం కళ్లకు కొట్టవచ్చినట్టుగా కనబడుతోంది.

ఇన్నేళ్ళూ ఈ ఆకలి పుస్తకంలో అక్షరాలపై దుమ్ముపడి వుంది. ఇప్పుడొక్క మలయమారుతంతో ఆ ధూళి అంతా తొలగి, ఉజ్జ్వలంగా కనపడుతున్నయ్..

సావిత్రిలో మార్పు సత్యనారాయణకేమీ అర్థం కాలేదు. 'మొదట్లో భయం అనుకున్నాడు. కాని ఇప్పుడు ఏవో అనేక ఆలోచనలు ఆమెను నిద్రపోనీయట్లేదని గ్రహించాడు.

ఆమె మాటల్లో, నడతలో కూడా మార్పువచ్చింది. చనిపోయిన పితామహుని పదే పదే తలచుకుంటుంది, ఎంతటి సహృదయుడు? ఆ శుష్క, నిర్జీవనేత్రాల్లో ఆమె ఇప్పుడు శతసహస్ర నేత్రాలను,-అశ్రుపూరిత నేత్రాలను చూడగలుగుతోంది.

ఓ దయామయా? ఎంత ప్రేమ నిమిడ్చుకున్నావు, ఆ రెండు కళ్లలో! ఇంకిపోని నీ ప్రేమ ఇప్పుడు అర్థమైంది.

.★★★★★★★★★★★

డాక్టరు, మంత్రసాని వచ్చారు. నొప్పులు పొద్దున్న అరంభమైనా, పురుడింకా రాలేదు. సత్య నారాయణ ఆదుర్దాకు అంతులేదు. ఆ ఆదుర్దా ఆనందంతో నిండివున్న ఆదుర్దా. మగపిల్లవాడు పుట్టాడని తన జోస్యం.

రెండుమూడుసార్లు తను వెళ్లి సావిత్రిని గదిలో చూశాడు. కాని తీవ్రబాధలో తనువచ్చిన స్పృహే లేకుండా పడివుంది సావిత్రి.

నిశీథందాటింది .... డాక్టరు, మంత్రసాని ఆయాసపడుతూ గదిలోంచి బైటికి వచ్చారు. వాళ్లకళ్ళు చూడగానే సత్యనారాయణకు భయం వేసింది..

డాక్టరు మెల్లగా అన్నాడు. "మృత శిశువు ...."

సత్యనారాయణ గుండెలో మంట భగ్గుమన్నది.

మంత్రసాని అన్నది "మగపిల్లవాడు."

సత్య నారాయణ కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగినయ్.

డాక్టరన్నాడు "పుట్టుగుడ్డు."

సత్యన్నారాయణ నిశ్చేష్టుడయాడు

తీవ్ర భయంతో కంపించాడు.

డాక్టరు విచారించాడు. "మృతశిశువు"

సత్యనారాయణ మళ్ళీ నేల మీదకు వచ్చాడు.

వెంటనే గదిలోకి వెళ్లబోయాడు.

మంత్రసాని చెప్పింది.

"ఆవిడకు స్పృహలేదు. ఓ గంటకు స్పృహవస్తుంది. కంగారు చేయకండి."

సత్యనారాయణ మెల్లగా లోపలకు వెళ్లాడు.

గుడ్డతో కప్పబడి ఉన్న శిశువును చూడగానే మళ్ళీ అతనిగుండె జలదరించింది. గుడ్డిపిల్లడు! తనకు ఇన్నేళ్ళకు ....లేక ....లేక....

అత్తగారు అంది. "పచ్చనిపసిమి ....బతికే అదృష్టం లేకపోయింది."

బతికే అదృష్టం!

★★★★★★★

సావిత్రి కళ్ళు తెఱచి, కాసేపు అయోమయంగా చూసింది. తర్వాత తల్లి దగ్గరకు వెళ్ళి మెల్లగా కూతురి ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్పింది.

అంత నిస్సత్తువ, నైరాశ్యం, దుఃఖం లోనూ ఒక్కమాటుగా తలెత్తి, మెఱుస్తున్న కళ్ళతో అడిగింది. "పిల్లడేడి....అమ్మా!"

గుమ్మంలో నిలబడ్డ సత్యనారాయణ చెప్పాడు ..... మృత్యుభూమిలో నున్నాడని.

సావిత్రి గుడ్లు పత్తిగుడ్లలో బైటికి పొడుచుకోవచ్చినయ్.

. సత్యనారాయణ అన్నాడు. "అంధ, మృతశిశువు."

సావిత్రిగుండెను, గొంతుకను చీల్చుకుంటూ సన్నని ఎలుగు బైటపడింది.

"ఎ ...డి? నా బిడ్డ"

ఆ ఆక్రందనకు తెల్లపోయి నుంచున్నాడు నత్యనారాయణ.

సావిత్రి ఇంకేమీ అడగలేదు. మాట్లాడలేదు.

కొంత సేపటికి తెప్పరిల్లుకొని భర్త అన్నాడు.

"ఆ వికారశిశువుని చూసి భయపడుతావని, వెంటనే ...."

★★★★★★★★★★★

చంద్రునిలో మచ్చలా, సావిత్రి ముఖంలో విషాదచ్ఛాయ నిత్యనివాసమేర్పరచుకుంది. మృత్యుద్వారాన్ని సైతం తట్టి ఆ శీతలముఖాన్ని ముద్దిడే అనంత ప్రేమ సావిత్రి నిలా దహించివేస్తుందని సత్యవారాయణ అనుకోలేదు.

★★★★★★★★★★

గడపలోనుంచుంటుంది సావిత్రి .... మళ్లీ భిక్షుకలోకం యొక్క ఆకలిచక్రాలు కదిలిపోతయ్ .... వికృతస్వరూపులు, వికలాంగులు, దారుణ వ్యాధిపీడితులు .... ఒకరినొకరు అనంత ప్రేమతో పెనవైచికొని, ఆకలిలో, దుమ్ములో, చినుగుల్లో సాగిపోయే ఆ దౌర్భాగ్య, దీనములాల్లో, పసిబిడ్డలు వేళ్లాడే ఆ బాలింతల జోలిలో సావిత్రి ఆ దీపకాంతినే చూస్తోంది .... వీళ్లకు సంస్కారం లేదు .... సంపదలేదు --- ఏమీలేవు .... కాని జీవితం యొక్క కూకటి వేరు, కొనవూపిరి అయిన ఆ ..... ప్రేమ ....వారు పోగొట్టుకోలేదు.

శూన్యాకాశంలోకి చూస్తుంది సావిత్రి ...వ్యథితమైన మనోగగనంలోకి చేతులు చాస్తుంది .... మృతుడు కావచ్చు ...అంధుడు కావచ్చు .... కాని హృదయానికి హత్తుకొనే అదృష్టంకూడా లేకపోయింది. జీవిస్తే ప్రేమించి, మృతమైతే ద్వేషించే ప్రవృత్తుల మధ్య తనకెక్కడ శాంతి ....ఇంకొక పిల్లలు పుట్టవచ్చు పిల్ల. పుట్టవచ్చు.

భర్త ఆస్తికి వారసత్వంలేని లోటును నింపుతారు. కాని ఈ తనలోటు ఎలా నిండుతుంది? ఎప్పుడు నిండుతుంది? మూగ, మృత, ఆంధ, అజ్ఞాత శిశువుమీద ఈ అనతిక్రమ్య మైన ప్రేమ ఏమిటి? చల్లార్పటానికి ప్రయత్నించిన కొద్దీ ప్రజ్వలిస్తున్నది ఈ శోకవహ్ని ..... జ్వాల ....

అన్ని నాళ్లక్రితం .... సందులోంచి నిశీథంలో హెచ్చుతగుల్లో వినబడిన భిక్షుక స్త్రీ యొక్క నిష్ఫల దుఃఖారావం మళ్ళీ సావిత్రి చెవుల్లో ఘోష పెట్టింది.

★★★★★★★★★★★★★

సత్యనారాయణకు 'ప్రమోషన్' అయింది. బదిలీ అయింది. ఇప్పుడు నౌకర్లు .... చాకర్లు .... వంటమనిషి .... ఇద్దరు మగపిల్లలు .... ఒక ఆడపిల్ల ...

“ఎప్పుడూ అలా కూర్చుంటావేం .... పిల్ల పుట్టిన రోజు పండగై తేకూడా" అన్నాడు భర్త. '

కొత్త చొక్కా, పరికిణీతో పిల్ల గంతులు వేస్తోంది. ఇద్దఱు కుర్రాళ్లు-రేగిపళ్లు విరజిమ్ముతున్నారు.

"చూడు .... ఎలా ఆడుకొంటున్నారో .....నవ్వుతూ పలకరించు .....” అన్నాడు భర్త.

పిల్లలు ముగ్గురూ ఒళ్ళోకి వచ్చారు ....గుండెకు అదుముకుంది .... కాని ... ఆదిగో ... వీధిగుమ్మంలో గుడ్డిబాలుడు కమ్మని గొంతుకతో పాడుతున్నాడు. భర్త వెనక పిల్లలు వెళ్లిపోయారు..బిచ్చగాడికి రేగిపళ్లు పెట్టుతున్నాడు పిల్లవాడు .... వాడు పడిన పళ్లను తడుముకుంటూ తీసుకుంటున్నాడు.

కళ్ళుమూసుకుంది సావిత్రి. కాని ఆనకట్టలకు తలొగ్గని మహా ప్రవాహంలా కన్నీరు ప్రవహించింది.

పిల్లలు గంతులేస్తున్నారు ..... భర్త ఏవో సర్దుతున్నాడు .... సావిత్రి వళ్లంతా చెవులు చేసుకొని ,. వీధిలోంచి అస్పష్టంగా ప్రతిధ్వనిస్తున్న గుడ్డిబాలునిపాట వింటోంది.

“ఓ ప్రభూ! ఆ మట్టిపాత్రలో యెంత అమృతం నింపావు! ఈ స్వర్ణకలశంలో ఎంత విష, విషాదాన్ని నింపావు .... ఓ అంధ గాయకుడా! ఈ అభాగ్యురాలి హృద్ఘోషను విన్పించు .... నా అజ్ఞాత శిశువుకు! ఓ మృత్యువా? నిన్ను ధిక్కరించను .... కాని ఒక్కసారి ... ఈ దీనహస్తాలను .... ఆ శీతల శరీరాన్ని తాకనియ్యి."

శూన్యంలోంచి, ఆకాశంలోంచి, మనోగగన తమో దిక్కులనుంచి శైశవపదప్రతిధ్వని సావిత్రికి విన్పించింది .... పెక్కు దుఃఖంలో, తప్పిపోయిన పసిబిడ్డ వచ్చి ఆమె గుండెకు హత్తుకున్నాడు ..... స్పృహ వచ్చి, కళ్లు తెజచేసరికి, ముగ్గురు పిల్లలు తండ్రి ఓదార్పుకు ఆగకుండా పెద్ద పెట్టున ఏడుస్తున్నారు.

★★★

COMMENTS